

23/7/1975 πανελλαδική απεργία των οικοδόμων (κόντρα στη θέληση της ομοσπονδίας) και συγκρούσεις στο κέντρο της αθήνας όλη τη νύχτα... Από τα πρωτοσέλιδα της επόμενης μέρας φαίνεται πως αντιμετωπιζόταν κάθε εργατικός και κοινωνικός αγώνας που δεν έμπαινε στο πλαίσιο της αστικής νομιμότητας. Ένα πλαίσιο συμφωνημένο από αριστερά κόμματα, συνδικαλιστές, κράτος και αφεντικά...

νοέμβριος 2007

αυτοοργανωμένη συλλογικότητα
ΣΑΜΠΟΤΑΖ
για επικοινωνία: sabotaje-p@yahoo.com
και κάθε τρίτη 11.00-14.00
στο μαυροκόκκινο τραπεζάκι
στον κεντρικό διάδρομο του τε

Ένα γεγονός που δείχνει ξεκάθαρα πως η εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν ήταν για την επαναφορά της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας ήταν και η συνέχιση άγριων ταξικών και κοινωνικών συγκρούσεων καθόλη τη διάρκεια της μεταπολίτευσης, σε συνθήκες δημοκρατίας αυτή τη φορά. Η τεράστια πλειοψηφία των καταπιεσμένων κατάλαβε πως η κρατική τρομοκρατία και η εκμετάλλευση όχι μόνο δεν έπαψαν αλλά άλλαξαν ρούχα και φόρεσαν τα καλά τους και συνέχισαν το έργο τους με αμείωτη -αν όχι αυξανόμενη- ένταση. Απέναντι στα ηττοπαθή συνθήματα της καθεστωτικής αριστεράς του τύπου "Καραμανλής ή τανκς" και στην με κάθε τρόπο προάσπιση της δημοκρατικής ομαλότητας από μέρους της, αναπτύχθηκαν αυτοοργανωμένοι αγώνες και άγριες απεργίες που συγκρούστηκαν μεταξύ άλλων και με τα επίσημα συνδικαλιστικά όργανα. Αγώνες που απάντησαν στη βία του κράτους, των αφεντικών και των απεργοσπαστών με τη λαϊκή αντίβια και τη μεταξύ τους αλληλεγγύη. Αγώνες που πέρα από τα "συντεχνιακά" τους αιτήματα έθεσαν ευρύτερα κοινωνικά ζητήματα. Αγώνες που υπήρξαν σε μεγάλο βαθμό νικηφόροι (αυξήσεις έως 40%, ουσιαστικό έλεγχο στι συνθήκες δουλειας). Αγώνες που καμία σχέση δεν έχουν με τις τωρινές 24ωρες φωτοβολίδες της ΓΣΕΕ και των κομματικών γραφειοκρατιών. Αγώνες που θάφτηκαν στη σιωπή από την επίσημη ιστορία και πλαστογραφήθηκαν από τα κόμματα. Αγώνες που αποτελούν μια σημαντική παρακαταθήκη για όσους στέκονται με εχθρικές διαθέσεις απέναντι σε αυτό τον κόσμο, γιατί η γνώση σε συνδυασμό με την πράξη μπορούν να ξαναφεύρουν το επαναστατικό σχέδιο για την ουτοπία.

Αν, λοιπόν, μας δείχνει κάτι η ιστορία αυτό είναι ότι οι προβοκάτορες δε θα πάψουν ποτέ να υπάρχουν. Θα γεννιούνται πάντα από την βία της "κοινωνικής ειρήνης", σε όλες τις εκφάνσεις της... Θα σχεδιάζουν και θα πραγματοποιούν τις επόμενες επιθέσεις ενάντια σε αυτόν τον γερασμένο από καιρό κόσμο. Θα χτίσουν το δρόμο που θα οδηγήσει στη ανατροπή του εξουσιαστικού καπιταλιστικού συστήματος...

...μαθαίνω την ιστορία "μας" σημαίνει: μαθαίνω την κληρονομιά που μου αντιστοιχεί από ανοικτούς συλλογικούς λογαριασμούς του παρελθόντος, αφού πριν έχω αποφασίσει καλά ποιο είναι το συλλογικό παρόν στο οποίο ανήκω.

ΖΗΤΩ ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ!*

...την εξέγερση του πολυτεχνείου
...των άγριων απεργιών '75-'79
...των κοινωνικών αναταραχών του '80
...ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Άραγε τι ήταν αυτό που οδήγησε δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους να παίξουν το κεφάλι τους και να συγκρουστούν με έναν εχθρό απείρως καλύτερα οπλισμένο απ' αυτούς; Μήπως ήταν απλά η επιτάχυνση μιας πολιτικής αλλαγής που έτσι κι αλλιώς ήδη βρισκόταν σε εξέλιξη, δηλαδή η αποκατάσταση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας; Αυτό υποστηρίζουν οι δάσκαλοι στις σχολικές γιορτές και οι κάθε λογής δημοκράτες και υπερασπιστές του υπάρχοντος συστήματος στους δακρύβρεχτους λόγους τους κάθε χρόνο. Και προσπαθούν να μας πείσουν πως είναι χρέος μας απέναντι στους νεκρούς να υπερασπιστούμε τη δημοκρατία!! Αυτή την περίφημη δημοκρατία που βρίσκει τη φανταστική της αντίθεση στη χούντα προσπαθώντας να εγκλωβίσει τους πάντες στο ψευδοδίλημμα "φασισμός ή δημοκρατία", τη στιγμή που και τα δύο αποτελούν τη δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, της εκμεταλλευτικής οργάνωσης της κοινωνίας. Που προτιμά να κριθεί σε σχέση με τους εχθρούς της παρά σε σχέση με τα αποτελέσματά της, δηλαδή τα χιλιάδες εργατικά "ατυχήματα", τις "τυχαίες εκπυρσοκορησίες", την καταστροφή του περιβάλλοντος, τις δολοφονίες και τους βασανισμούς μεταναστών στα σύνορα, τον επεκτατισμό στις λιγότερο ανεπτυγμένες χώρες είτε με την αποστολή κατοχικών δυνάμεων (π.χ. Αφγανιστάν) είτε με τον οικονομικό επεκτατισμό και το ξεζούμισμα των εκεί προλετάριων παράλληλα με τη στρατιωτική παρουσία (π.χ. Βαλκάνια), τη μετατροπή της ζωής σε μίζερη επιβίωση, την κλοπή του χρόνου μας από τους κάθε λογής καταναγκασμούς. Τη δημοκρατία που δεν είναι παρά ένας πόλεμος χαμηλής έντασης με το γκλομπ του μπάτσου και την απειλή της φυλάκισης να πιάνουν δουλειά εκεί που αποτυχαίνει η εκμείευση της συναίνεσης.

Πάντως όσο κι αν προσπαθούν να υποβιβάσουν την εξέγερση του Νοέμβρη σε μια δημοκρατική φοιτητική διαμαρτυρία εμείς θα συνεχίσουμε να αμφισβητούμε πως τόσο άνθρωποι συγκρούστηκαν με το στρατό και την αστυνομία μόνο και μόνο για να επαναφέρουν τον Καραμανλή. Αντίθετα θεωρούμε πως ήταν η συσσωρευμένη καταπίεση τόσων χρόνων και η ανάγκη να μετατραπεί σε οργή που οδήγησε δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους να κατέβουν στο κέντρο της αθήνας και να δώσουν λυσσαλέες μάχες με το κράτος. Η εξέγερση του Νοέμβρη ήταν μια εξέγερση που η ορμή και η δυναμικότητά της έπιασε τους πάντες στον ύπνο και που η έλειψη οποιασδήποτε ηγεσίας τρώμαξε όλους τους εξουσιαστές (δημοκράτες και χουντικούς) καθώς δυνητικά θα μπορούσε να πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις αποκτώντας μορφές και περιεχόμενα εχθρικά στην καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας. Γι' αυτό και μέχρι σήμερα συνεχίζεται η προσπάθεια διαστρέβλωσης των γεγονότων και η απογύμνωσή τους από τα όποια ριζοσπαστικά χαρακτηρισικά αυτά απέκτησαν.

***Προβοκάτορας. Μια λέξη καραμέλα που έχει χρησιμοποιηθεί από τα κάθε είδους κομματόσκυλα και όλους τους υπερασπιστές του υπάρχοντος συστήματος (φανερούς και κρυφούς) για να συκοφαντήσουν και να απαξιώσουν οποιονδήποτε δρα ανατρεπτικά και έξω από τα όρια της αστικής νομιμότητας, έξω από τα κομματικά μαντριά και τις γραμμές της "πεφωτισμένης ηγεσίας". Πάντως αν η βίαη και αντιθεσμική αντίσταση στο κράτος και το κεφάλαιο βαφτίζεται προβοκάτσια από αυτούς που κάθε τρεις και λίγο κάνουν δηλώσεις νομιμοφροσύνης, τότε δεν μπορούμε παρά να φωνάξουμε πως ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ.**

μερικές φορές για την απόκρυψη ανεπιθύμητων -για τους καθεστωτικούς αριστοcrούς- σημείων της ιστορίας αρκεί λίγη άσπρη μπογιά...

Εκείνον το Νοέμβρη...

Έχουμε φτάσει στο '73 και η χούντα φαντάζει πια σαν ένας τερατώδης αναχρονισμός. Είχε παίξει το ρόλο που έπρεπε στην ανάπτυξη του κεφαλαίου μια εξαετία τώρα, όμως τα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου βρίσκονταν στην ενσωμάτωσή του στο δυτικοευρωπαϊκό καπιταλιστικό σύστημα και η στρατιωτική δικτατορία στεκόταν εμπόδιο σε αυτή την προοπτική. Αυτό σε συνδυασμό με τις αναταραχές που έχουν ήδη αρχίσει να ξεσπάνε από το φθινόπωρο του '72 στα πανεπιστήμια (με αποκορύφωμα την κατάληψη της Νομικής από 3000 άτομα με κύρια αιτήματα την απόσυρση του νόμου που έκοβε την αναβολή στράτευσης των πιο δραστήριων πολιτικά φοιτητών και τη διενέργεια ελεύθερων φοιτητικών συνελεύσεων) κι έναν ευρύτερο κοινωνικό αναβρασμό, αναγκάζουν τη χούντα να παίξει το χαρτί της "φιλελευθεροποίησης" του καθεστώτος έχοντας ως σκοπό την ομαλή μετάβαση της εξουσίας στους πολιτικούς και την βαθμιαία αποκατάσταση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Το δίλημμα που έμπαινε επιτακτικά για την άρχουσα τάξη ήταν το εξής: ή χούντα θα παρέδιδε ομαλά την εξουσία στους πολιτικούς ή υπήρχε ο κίνδυνος αυτή να γκρεμιστεί από ένα μαζικό κίνημα που θα πύ-

γαινε πολύ πιο πέρα από την επάνοδο της αστικής δημοκρατίας υιοθετώντας μια ευρύτερη αντικαπιταλιστική προοπτική. Έτσι φτάνουμε στις αρχές του Νοέμβρη όπου οι άγριες συγκρούσεις χιλιάδων ατόμων με την αστυνομία μετά το μνημόσυνο του Παπανδρέου προειδεάζουν σε μεγάλο βαθμό για το τι θα επακολουθήσει...

Στις 14 Νοέμβρη ενώ πραγματοποιείται συνέλευση στη Νομική σκάει η είδηση ότι οι μπάτσοι χτυπούν συγκεντρωμένους στο Πολυτεχνείο. Ξεκινάει πορεία 1500 ατόμων προς το Πολυτεχνείο στην οποία τα μέλη της ΚΝΕ αντιδρούν και δε συμμετέχουν. Η πορεία χτυπιέται λίγο πριν φτάσει στο Πολυτεχνείο. Κάποιοι καταφεύγουν στους γύρω δρόμους ενώ 350 άτομα βρίσκουν καταφύγιο στο Πολυτεχνείο και ενώνονται με τους εκεί συγκεντρωμένους. Αυτοί είναι που θα κατηγορηθούν από την Α-

ντι-ΕΦΕΕ (οργάνωση του ΚΚΕ στο φοιτητικό χώρο) στο φύλλο 8 της Πανσοπυδαστικής ως "οργανωμένοι πράχτορες της ΚΥΠ".

Παρ' όλη την προβοκατορολογία της καθεστωτικής αριστεράς ο κόσμος συρρέει στο Πολυτεχνείο κι έτσι μέχρι το βράδυ έχουν μαζευτεί 30000 άτομα. Μπαίνει επίσημα το ζήτημα της κατάληψης με το οποίο η καθεστωτική αριστερά όχι μόνο διαφωνεί αλλά και προσπαθεί με κάθε τρόπο να διώξει τον κόσμο από εκεί. Τελικά δεν τα καταφέρνει κι αποχωρεί αρνούμενη να συμμετάσχει στην επιτροπή κατάληψης. Κατά τις 12 το βράδυ κλείνουν οι πόρτες και οι συγκεντρωμένοι μέσα φτάνουν τους 3500.

Όλο το βράδυ γίνονται συνελεύσεις φοιτητών, ενώ οι εργάτες που υπάρχουν στο χώρο συγκροτούν δικιά τους συνέλευση παρά την αντίθετη γνώμη μελών των δύο ΚΚΕ (εσ. και εξ.) τα οποία προ-

σπαθούν ανεπιτυχώς να διαλύσουν την εργατική συνέλευση με το φοβερό και τρομερό επιχείρημα "εμείς δεν κρατάμε φυτάρια και κασμά αλλά μολύβι. Αν θέλετε να κάνετε κατάληψη να πάτε στην εργατική εστία" (δεν μπορούμε παρά να θυμηθούμε πως την ίδια άποψη πρέσβευε και ο φιλοχουντικός Μαστοράκης λέγοντας "τι δουλειά έχουν οι οικοδόμοι στο Πολυτεχνείο;"). Υποστηρίζουν πως οι εργαζόμενοι δεν έχουν θέση στο Πολυτεχνείο γιατί ο χώρος ανήκει στους φοιτητές και ζητούν να μην προβάλλονται εργατικά συνθήματα όπως "κάτω το κεφάλαιο". Δείχνοντας ξεκάθαρα τη συντηρητική αντίληψη τους περί αγώνων σύμφωνα με την οποία οι φοιτητές πρέπει να είναι με τους φοιτητές, οι μαθητές με τους μαθητές και να μην ενώνονται τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια (εκτός φυσικά αν βρίσκονται υπό την καθοδήγηση της "πεφωτισμένης" ηγεσίας τους). Η εργατική συνέλευση παρόλες τις διαφωνίες της συμφωνεί τελικά στον αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα του αγώνα και βγάζει προκήρυξη που μοιράζεται στους χώρους δουλειάς το άλλο πρωί προπαγανδίζοντας τη γενική απεργία.

Την επόμενη μέρα η κατάσταση έχει ξεφύγει εντελώς από τον έλεγχο των κομματόσκυλων τα οποία απεγνωσμένα προσπαθούν να διώξουν τον κόσμο από το Πολυτεχνείο. Δεν το καταφέρνουν και προσπαθούν όσο μπορούν να πάρουν τον έλεγχο της κατάληψης και να την καπελώσουν. Ο κόσμος αυξάνεται συνεχώς και η κατάληψη του Πολυτεχνείου δεν είναι καν φοιτητική καθώς πέρα από τους φοιτητές υπάρχουν πολλοί εργάτες και μαθητές που συμμετέχουν ενεργά στην κατάληψη. Δυστυχώς για τα κομματόσκυλα οι προβοκάτορες πληθαίνουν επικίνδυνα.

Στις 16 Νοέμβρη από πρωί μπαίνουν ακόμη περισσότεροι οικοδόμοι και μαθητές στην κατάληψη. Χαρακτηριστικά μαθητική συνέλευση αποφασίζει να προπαγανδίσει το κατέβασμα όλων των γυμνασίων σε απεργία την επόμενη μέρα. Το απόγευμα αρχίζουν οι πρώτες συγκρούσεις. Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές έχουν καταλάβει το κέντρο της πόλης. Οδοφράγματα έχουν στηθεί σε όλο το κέντρο της Αθήνας και γύρω από το Πολυτεχνείο. Οι διαδηλωτές συγκρούονται με λύσσα με τις δυνάμεις καταστολής. Επίσης πολιορκούνται πολλά υπορ-

πανσοπυδαστική
 ΣΥΝΔΙΚΑΤΙΣΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΤΟΡΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
 ΓΡΑΦΕΙΟ: ΟΛΟΜΕΝΟΙ 1072 ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΤΑΘΟΥ 8

Εάν υπεύθυνη Συντονίστρια, Έλενα, Άγωνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο το σπουδαστικό κόσμο, τη γελοία και τό λαοί τις; άμνησιασμένες προστάθειες της χουντικής ΚΥΠ και των πληρωμένων πρακτόρων της; να διαστρέψουν, άπ' την άρχη τις; με γαλεωδίκη; έκδηλωση; μας του Πολυτεχνείου, τη πορεία και το περιεχόμενό της. Καταγγέλλουμε τη προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολυτεχνείου τη Τετάρτη, 14 του Νοεμβρη, 350 περίπου οργανωμένων πρακτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβοκατορικό σχέδιο των Ρουφγάλη-Καραγιαννόπουλου, με βάση τις έντολες του αφημερισμένου τώρα τρέως πρωτοβού κιάτορα Παπαδόπουλου και της, άμερικανικής; CIA, με σκοπό να προσβάλουν με κάθε μέσο τρομοκρατισμού και προβοκατορίας; γελοία και άναρχικά συνθήματα και συνθήματα που δεν έφορξάνε τη στιγμή και τις συγκεκριμένες δυνάμεις. Για να μοιράσουν έτσι ν' άλο μονώσουν το κίνημά μας; και την έκδηλωση μας του Πολυτεχνείου άπ' το έννομο του λαού και της νεολαίας. Για να κηδύσουν ασφαλεία, κατασκοπείας (και με τη βοήθεια των χουντικών μέσων ενημέρωσης) την εικόνα μιας μηνομημένης; έλληνοκρατικής; έλα ναστασιαστικής; εξέγερσης; που δεν έχει τη συναπρόσταση του λαού, να ξαναχρησιμοποιήσουν τό χειλιωτισμένο πρόσχημα του «επαλιωμένου κοινωνικού καθεστώτος»; για να δικαιολογήσουν την έπιναφορά του στρατιωτικού νόμου και τό δυνάμωμα της αίματηρής; τρομοκρατίας. Έντολιες; και οι άυτοί;

Το παραπάνω κατάπτυστο κείμενο της ΠΚΣ δείχνει ξεκάθαρα ποια ήταν η άποψη αυτών που παρουσιάζονται σήμερα ως πρωτεργάτες της εξέγερσης, γι' αυτούς που ξεκίνησαν την κατάληψη. Τα σχόλια δικιά σας...

γεία και γίνονται επιθέσεις σε υποκατάστημα της τράπεζας πίστωσης και το υπουργείο δημόσιας τάξης, ενώ καταλαμβάνεται και η νομαρχία.

Είναι φανερό πως η αστυνομία αδυνατεί να ελέγξει την κατάσταση κι έχει έρθει η ώρα του στρατού. Πέντε λεπτά μετά τα μεσάνυχτα ξεκινούν τα τανκς απ' το Γουδί. Ενώ πλησιάζουν προς το Πολυτεχνείο τα μεγάφωνα μεταδίδουν ηλιθία μηνύματα συναδέλφωσης (!!!) με τους λοκατζήδες καλώντας τον κόσμο να μην τους επιτεθεί ενώ παράλληλα παίζει ο εθνικός ύμνος. Στις 3 το βράδυ ένα τανκ κατεβάζει την κεντρική πύλη. Μπάτσοι και λοκατζήδες εισβάλλουν στο Πολυτεχνείο πυροβολώντας συνέχεια και σκοτώνοντας πολλούς διαδηλωτές τόσο εκεί μέσα όσο και στους γύρω δρόμους. Οι συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας συνεχίζονται και την άλλη μέρα μέχρι το βράδυ, με μειωμένη όμως ένταση.